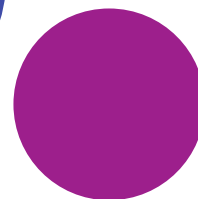
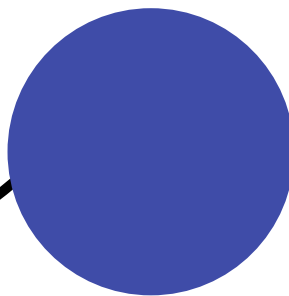

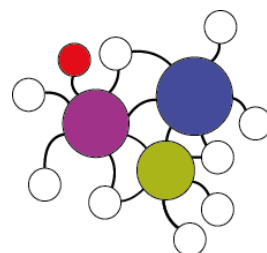

Korte Verhalen Club

Wensen

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

In navolging van een initiatief in Heiloo is Welzijn Bergen gestart met de Korte Verhalen Club. Het begrip 'verhaal' kun je ruim nemen: een gedicht of een tekening is ook welkom.

Om de 1,5 week krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal, een mooie herinnering schrijft, in dichtvorm of misschien wel getekend.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden) , maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren kan digitaal, per post of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je je verhaal anoniem of met naam inlevert. Als je de bundel wilt ontvangen hebben we uiteraard wel je adresgegevens nodig. Bij toezending van de gebundelde verhalen laten we ook het volgende onderwerp weten.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen in onze gemeente verspreiden.

Er zijn geen kosten aan verbonden.

Voorwoord

In een steeds sneller veranderende wereld is het hebben van wensen een heikele aangelegenheid geworden. De schrijver Elsschot formuleerde het als volgt:

“Tussen droom en werkelijkheid staan wetten in de weg en praktische bezwaren” - Elsschot

Niettemin ben ik ervan overtuigd dat het zo duidelijk mogelijk opschrijven en uitspreken van wensen ons helpt met de verandering om te gaan. Daarom vind ik het een mooi initiatief van stichting Welzijn Bergen om mensen uit te nodigen hun wensen aan het papier toe te vertrouwen.

Wensen geven ook perspectief op een toekomst. In de huidige dashboard samenleving worden we veelal gestuurd door regels en normen. Laat u zich even niet hinderen door “wetten en praktische bezwaren” maar leiden door wat voor u echt van waarde is. Heb de moed om uw gevoelens hierover met anderen te delen. U zult zien dat u niet alleen bent!

En mocht u aangesproken worden op uw wensen en dromen, troost u dan met de gedachte dat niemand ze u ooit af zal kunnen nemen.

Ik wens dat u nog veel te wensen mag hebben!

Met vriendelijke groet,

Antoine Tromp
Wethouder
Gemeente Bergen

Wensen (elkaar in de armen sluiten, toen en nu!)

Het was een dag in juni 1945.

Vrachtwagens met militairen, materieel en voedsel reden langs.

In een van die vrachtwagens zat mijn vader.

Hij stapte uit bij een adres wat hij had door gekregen, waar zijn vrouw en kindjes nu zouden wonen.

Vandaag zou de wens uitkomen.

De grote wens om elkaar weer in de armen te kunnen sluiten, zoals hij in de zeldzame brieven schreef, om het gezin, (als God het wilde) na de oorlog terug te kunnen zien.

Na 5 jaar varen op een oorlogsschip en vele omzwervingen over de wereld als marineman, zou hij ze vandaag weer zien.

In elke zeldzame, gecensureerde brief werd deze wens, en de hoop en het vertrouwen steeds opnieuw uitgesproken!

Mijn vader zou mij voor het eerst zien en vast kunnen houden.

Ik zou hem als 5-jarige niet langer alleen van een foto kennen.

De moeder, zou niet langer in eenzame, bange doorwaakte nachten hoeven te hopen op een behouden terugkeer.

Spelend in het grind zat een klein meisje van 5 jaar

Op die mooie voorjaarsdag stapte er een man in uniform op haar af.

Hij tilde het meisje op en zei "Weet je wie ik ben?". Ik ben jouw pappa!!!! Waar is je mamma?

Het kleine meisje sloeg haar armpjes om hem heen en wees hem de weg naar de achterdeur.

Daar stond ze!!!! Volkomen verrast!!!!

Na 5 bange, onzekere, gevaarlijke jaren ging de wens in vervulling.

Wensen nu in 2021....

De wens, om elkaar weer in de armen te kunnen sluiten, is, oh, in deze tijden groter dan ooit!!!

A.Kettenes

De vallende ster

Mensen wensen van alles en nog wat, maar meestal komen de wensen niet uit. Hoe komt dat? Is het de hebzucht die roet in het eten gooit? Is het 't schier onmogelijke, dat inderdaad niet mogelijk blijkt te zijn? Of zijn het te veel mensen, die allemaal op hetzelfde moment het zelfde wensen?

De hoofdprijs in de Staatsloterij! Ja daar dagdroomt menigeen vaak over. Maar als meer dan één persoon dat wenst, dan kan die wens al niet meer voor iedereen vervuld worden.

Wensen met betrekking tot gezondheid zijn ook niet makkelijk te verwezenlijken. De vervuller van de wens heeft rekening te houden met medische afspraken. Zijn er vandaag de dag bijvoorbeeld wel voldoende steekhoudende vaccinaties voorradig. Ook wensen ten aanzien van de liefde lopen geregeld een blauwtje, omdat de verleider niet altijd voor de verleidster valt.

Ook ik droom wel eens weg. In mijn dromen bevind ik me dan op 12 augustus ergens op vakantie in Frankrijk. Ieder jaar rond 12 augustus vallen de sterren bij bosjes naar beneden. Als kind vertelde mijn vader dat als je een vallende ster zag, je een wens mocht doen. Later hoorde ik dat de wens de vader van de gedachte is, dus hopeful thinking. Ik wenste dan steevast: IK WENS DAT IK EEN VALLENDE STER BEN.

Dan verzon ik allerlei wensen die mensen, die ik kende, zouden willen wensen. En die wensen kwamen dan uit. Dus mijn broer kreeg die "leren knetter" om mee te voetballen en mijn buurjongen kreeg dat konijn met die lange oren. Nooit ging er een wens over geld, want ik kende het gezegde: Geld maakt niet gelukkig.

Dromen over geluk zorgt voor een goede nachtrust. Dus mensen blijf dromen.

Uit te kijken naar de dag van morgen is de mooiste wens en voor velen gaat die wens bijna dagelijks in vervulling.

Kees Jansen

De Ballonnen-machine

De ballonnen-machine stond alweer een tijdje stil en hij begreep er niets van. Hoe kunnen mensen nu geen wensen meer hebben? Juist in deze nare corona-tijd

Toen iedereen alles nog kon doen en laten wat hij of zij wilde, spoot hij dagelijks tientallen ballonnen met daarin allerlei verschillende wensen de lucht in. Toen waren die wensen als volgt 'dat ik mijn werk mag behouden, na de reorganisatie' of 'dat ik mag zijn wie ik ben' of 'dat mijn eerlijkheid niet meer tegen mij gebruikt wordt voor eigen gewin' of 'dat ik een keer een grote prijs win in de loterij'. Nu is het stil en de machine zucht.

Op deze manier wordt hij ook stram, stijf en dik. Net als veel mensen die niet meer kunnen sporten in de sportscholen en op sportclubs, maar zichzelf wel belonen met een lekker drankje en hapje.

Na één van de vele zuchten, schoot er een klein ideetje door zijn stramme raderen. Hij moet ook veranderen en zichzelf aanpassen aan het nieuwe normaal!!! Maar hoe? Nu iedereen thuis werkt en digitaal vergadert, moet toch ook de ballonnen-machine met zijn tijd meegaan.

Elke dag tientallen rubberen ballonnen de lucht inschieten is tenslotte ook niet zo goed voor het milieu!

'Ik ga ook digitaal' dacht de ballonnen-machine toen hij op een dag wakker werd. De wensen mogen digitaal aangeleverd worden. Dan wordt het ook aan de goden kenbaar gemaakt en zullen veel wensen uitkomen.

Na dit duurzame besluit, ging de ballonnen-machine aan de slag. Hij werd er blij van..... weer aan de gang en met perspectief.

Tot zijn grote vreugde stroomden de wensen alweer snel binnen; nu van jong tot oud. Wel waren de wensen anders van aard. Jongeren schreven 'ik wil weer naar school en mijn vrienden zien' en 'ik wil weer naar de kroeg of naar een festival'. Ouderen wensten dat hun vader of moeder gezond bleven en schreven hun verlangen op voor nieuwe vrienden of een partner, omdat ze zich zo alleen voelden.

De mooiste wens kwam gisteren binnen, vond de ballonnen-machine, namelijk de wens dat de mensen weer ECHT naar elkaar gaan omkijken en uit hun persoonlijke bubbel komen, dat er weer belangstelling komt voor de alleenstaanden, dat er eens oprecht gevraagd wordt hoe het gaat, dat er een stukje sociale controle komt gaan de

gordijnen wel open 's morgens?, dat je weer eerlijk iets mag zeggen of vragen, zonder dat de ander boos wordt. Kortom, warmte voor elkaar!

De ballonnen-machine was blij. Het stroomde weer, de mensen durven weer te dromen en houden hoop op een goede afloop. Dat is goed! Zijn vader zei altijd; 'Houd hoop, het komt goed'.

Zo ook voor de werkloze ballonnen-machine. Hij heeft altijd hard gewerkt en mag nu uitrusten. Hij krijgt een mooi plekje in het museum en mag trots zijn op wat hij heeft bereikt en hoe hij met zijn tijd is meegegaan.

Wensen zullen er altijd zijn, in goede én slechte tijden. Het was een tijdje stil en de mensen somber, maar de (digitale) ballonnen-machine met wensen draait weer op volle toeren.

Houd hoop, het komt altijd goed!!

Carla Folge

Wensen

Eiranak schrijf ik op mijn spaarpot.

Net als mijn vader draai ik graag de woorden om.

Stuivers ga ik sparen en als ik genoeg heb, koop ik een zangkanarie. Een zingend vogeltje in huis, het lijkt me zo vrolijk en gezellig. Vele maanden spaar ik, soms stop ik er zelfs een dubbeltje in.

Op een dag brengt een oom als verrassing een kooitje met daarin het gewenste vogeltje. Hij wil er beslist geen geld voor hebben, dolblij ren ik naar de sigarenwinkel om de dikste sigaar voor hem te kopen.

Wat zingt die kanarie mooi, wat ruikt dat schelpenzand heerlijk naar anijs, wat zijn die gele veertjes schattig en donzig.

Dansend door het huis fluit ik de riedeltjes vrolijk mee.

“Hoe voel je je nu met een echte eiranak?” vraagt mijn vader belangstellend.

“Volmaakt gelukkig” antwoord ik uit de grond van mijn hart.

Wat is deze uitdrukking van mij als 9-jarige daarna vaak door alle broertjes en zusjes plagend herhaald.

60 jaar later krijg ik het mantelzorgcompliment van de gemeente Bergen.

Dankbaar ontvang ik een kadobon.

Wat zal ik gaan kopen, waar word ik blij van, wat is een welkom lichtpuntje in deze coronatijd?

Natuurlijk.....een eiranak.

Terwijl u dit stukje leest, luister ik naar een prachtig fluitconcert.

Mieke Wijminga

Wensen

Er is een hoop gaande in deze tijd.
Iedereen voert daarin zijn eigen strijd.
Bedrijven gaan kapot.
Het land zit op slot.
Blij dat we 2020 achter ons konden laten,
zien we nu vooral lege straten.
Nog steeds geen perspectief.
Mensen worden alleen maar agressief.
Het einde is nog niet in zicht.
Alles nog steeds dicht.
Hoelang gaat dit nog duren?
Het zorgpersoneel maakt overuren.
Supermarkten en drogisterijen gaan ook gewoon door.
En dit is soms zwaar hoor!
Respect is nu ver te zoeken.
Je hoort de klanten vloeken.
'Wilt u een mandje meenemen, meneer?'
En ja hoor, daar is ie weer, de sneer.
Ook de politie heeft het zwaar.
Hun werk is niet zonder gevaar.
Het lijkt wel oorlog af en toe.
Dit moet stoppen, maar hoe?
De kappers zitten met de handen in de haren.
Zij missen de klanten en hun scharen.
Sommigen gaan illegaal aan de slag,
terwijl dit eigenlijk niet mag.
De horeca kan alleen nog maar bezorgen.
Maakt zich druk om morgen.
Veel gepieker en slapeloze nachten.
Hoelang moeten zij nog wachten?
Wanneer zouden ze weer open kunnen?
En de boel weer normaal kunnen runnen?
Met volle tafels en terrassen.
En wat te denken van de klassen?
Is thuisonderwijs het nieuwe 'normaal'?
Hoe moet dat dan met rekenen en taal?

Ouders die opeens leraar zijn.
Zeg nou zelf, dat is toch helemaal niet fijn?
Ouders hebben ook gewoon hun baan.
Of zijn door Corona op straat komen te staan.
Gezonde dieren die worden afgemaakt.
Dat is iets wat ons allemaal raakt.
Ook dierentuinen krijgen geen inkomsten binnen.
Hopelijk komt het kabinet gauw bij zinnen!
Geen mooie vakantie meer om te maken.
Annuleren is voor reisorganisaties nu een van de hoofdzaken.
Hooguit een zakenreis wordt er geboekt.
De reiswereld is vervloekt!
Geen volle concertzalen meer.
Het idee alleen al, dat doet zeer.
Festivals, lekker in het zonnetje.
Voorlopig moet ik het doen met oude filmpjes, op mijn balkonnetje.
Ouderen in hun kamer, wachtend op bezoek.
Slijten hun dagen met een boek.
De dagen gaan niet snel.
Ze zitten niet lekker in hun vel.
Het zorgpersoneel zit er helemaal doorheen.
Toch blijven ze op de been.
Ze moeten wel, kunnen niet opgeven.
Als de patiënten het maar overleven.
En corona? Die gaat ondertussen lekker door.
Geeft aan al deze ellende geen gehoor.
Zolang hij maar lekker kan verspreiden.
En de mensen er onder kunnen lijden.
Dit mogen we niet laten gebeuren!
Want hoewel we er steeds over zeuren,
eens zal dit virus verliezen.
En dan pakt het zijn biezen.
In de tussentijd kunnen we alleen maar hopen en wensen,
dat er betere tijden zullen aanbreken, lieve mensen.

De wens om.....

Het mag dan ook driekwart eeuw geleden zijn dat een moeder haar tien jarige met de alom bekende Zaanse volkswijsheden de oren waste. Dit met de haar eigen invulling van de natuurlijke voorbereiding op een ongewisse toekomst. "Je weet maar nooit." Begrijpend gevoelig viel dit bij het knaapje in de duistere leegte van zijn onderbewuste. Niet dat ze daar verloren raakten, maar werden, als het ware, voor een later gebruik te ruste gelegd. Bij tijd en wijle borrelt er uit deze ruimte iets van op bij een buitengaande vraagstelling. Dit werd mogelijk bij het begrip wensen en vroeg om een nadere invulling. "De wens is de vader van de gedachte", zo klinkt de echo uit het verleden. Dit filosofisch beladen zinnetje vertoont door de afhangende draadjes een slordige afhechting en opent een nadere vraagstelling. Elk hongerend lammetje zoekt blèrend de voedende speen van zijn geruststellende moeder. Kortom daar verschijnt; de behoefte! Voorts is de potentie aanwezig om de gedachte te creëren. Bij deze ontwikkeling kunnen nog vele manco's optreden. Het dagelijkse leven mag ons duiden dat er in de sociale zorg bij dit begrip nog heel wat werk aan de winkel is, door deskundig geschoolden en ongeschoolden in de vrije sector. Is de gedachte onervormd met beide benen op de grond gekomen, dan komt de verwezenlijking aan de beurt. In het korte bestek laten we in het midden of het zelf vullend mag ook het woord egocentrisch gebruiken, mogelijk ook nog de ander, omgeving, zelfs de wereld dient. Blijven wensen onervuld, nemen zij onverwerkt deel aan het sociale gedachten spel zoals dat bij het leven hoort? Worden ze wakker gehouden door de vele kleffe indringende reclames, verleidingen? In onderhuidse bedreigingen dat het binnen het grote geheel mis gaat wanneer je als consument niet hierin mee gaat? Ook hier mag moeders wijsheid, met een olijke blik gebracht: "Ja kind er moet wat te wensen overblijven."

Het zij zo.

Hein Jansen. Schoorl

Wensen

Ook wel; graag willen, hebben, hopen, lust en verlangen. Een wens is iets dat je wilt en heel graag zou willen hebben. Tijdens het uitblazen van de kaarsjes, bij een vallende ster en bij een losse wimper; dit zijn gebruikelijke situaties om een wens te doen. Je kan wensen voor de coole headset die je in de mediamarkt hebt zien liggen of de gezondheid van de familie. Net als dat jij doet groeien je wensen ook op. Een kind van tien jaar oud wenst misschien voor het coole voetbalpak gezien in de etalage en een opa van 80 jaar wenst voor de gezondheid van de kinderen en kleinkinderen.

Ik denk dat hoe ouder je wordt hoe meer je gaat denken aan de mensen om je heen. Ik zelf wens voor een succesvolle carrière als journalist en een misschien wel voor een vriendje; ik wens voor de dingen die ik wil bereiken en behalen. Ook wens ik voor een gezonde bevolking en aarde. Dit zijn misschien meer dromen, maar als er iets wil is dat de aarde en mens in evenwicht zijn. Dat is mijn wens. Maar mijn moeder wenst dan weer voor wat zij nog wil doen, wat in dit geval een reis naar Afrika is. Mijn vader wenst mij en mijn zusjes het allerbeste, hij wil dat wij doen wat ons gelukkig maakt. En mijn opa die wenst verder te gaan zonder pijn en verlies.

Waarom wensen mensen? Door te wensen ga je nadenken over dingen die je anders wilt en beter wilt hebben. Het is ook een stukje bijgeloof, de hoop op een wonder(tje) of wat extra geluk. Iemand geluk toe wensen kan pure beleefdheid zijn of iets dat je echt hoopt. Maar komen ze uit? Dat ligt echt aan de wens; stel je wens is om succesvol te worden dan moet je hard werken en niet zomaar opgeven. Maar als het gaat over de gezondheid van een persoon, kan je niks anders doen dan hopen voor het beste.

Mijn wens is ook om vrienden (en misschien wel meer 😊) met Harry Styles en Louis Partridge te zijn, nu is dit een enorm onrealistische droom maar wensen kan altijd. Dat is het voordeel van wensen, je hoeft het niet door te vertellen, je hoeft alleen te hopen. En de kans dat het misschien lukt is klein maar niet onmogelijk. Later kijk je dan misschien terug op je oude wensen en kan je er heel erg om lachen.

Wat u ook wenst, ga ervoor.

NZ

Mijn wensen ooit

Ik had in mijn reeds lang bestaan
veel wensen in het leven
soms kijk ik om of enig wens
slechts droomwens is gebleven
toen ik als kind naar school toe moest
kon ik het niet waarderen
ik vond er bitter weinig aan
maar 't lot was niet te keren
school ging voorbij, dat vond ik goed
al jong ging ik uit werken
ik had geen plannen of een wens
zou snel iets anders merken
het werk beviel mij maar toch kroop
in mij een soort verlangen
om binnen niet te lange tijd
iets anders aan te vangen
de liefde kwam heel plotseling
in mijn zeer rustig leven
ik zag een meisje en direct
werd zij mijn wens en streven
ik ging toen naar een avondschool
werd snel verzot op leren
en wenste mij een goede baan
daar veel voor te proberen
ik wenste naast een knappe job
het meisje van mijn dromen
die plotseling in haar bestaan
voor mij moest zijn gekomen
de wens werd feit, we huwden ook
en toen er kinderen kwamen
wenste wij met ons gezin
een heel lang leven samen
dat ging ook door, tot heden toe
reeds achtenvijftig jaren
al zolang is de wens vervuld
de mijne en de hare
blik ik terug in ons bestaan
en veel vervulde wensen
dan wens ik evenveel geluk
voor u en andere mensen.

jbk

KUDDE

Voortdurend zijn wij bezig

In een onmatige gang.

Tot wij in roes van ons onmatige drinken hebben genoten
uit de bron van iedere tijdsgebeuren hebben uitgeslapen.

Om dan wakker te worden op een weg met
een kruispunt die ons verder leidt.

Mensen die nog in slaap sussen, zullen in hun tijd
worden verlaagd naar een donker geheel.

Normen die wij zien is een fictie die van de werkelijkheid
scheidt, als schijn in de nuchterheid.

Dus kies uw herder,

Om te komen tot voltooiing.

Om zo samen te gaan met uw gelijke,

Die niet in een kudde leeft.

Jan. Elting

**beste wensen voor ons mensen:
een begripvol knipoogje
een toegeschoven kopje koffie
een schouderklopje
een glimlachje
een kaartje
een bemoedigend woordje
ontvankelijkheid
te-vrede-nheid
dat wat in ons diepste wordt verlangd!**

S de Kok

Wensen

Wens

Goed

Wens

Kwaad

Wens

Irreel

Wens

Ooit reeel ?

Wensen

Voorspoed

Wensen

Tegenspoed

Wat een wensen

Mensen.

DGM van Wonderen

Winterwensen

De ijspret van 2021 is na een week alweer voorbij. Toch heeft Koning winter dit vreemde “Corona-jaar” nog een cadeautje voor het land in petto. Na een stormachtige intocht met stuivende sneeuwjachten gaat het vriezen en al snel staan de eerste waaghalzen op het nog dunne ijs. Nadat de sneeuw het land met een witte deken heeft bedekt, gevolgd door twee nachten strenge vorst, heeft zich een stevig ijslaagje gevormd. De eerste vaders en moeders wagen zich met hun kroost op het ijs van ondergelopen plassen en meertjes. De schaatskoorts wakkert aan. In het hele land zijn de sleeën en schaatsen niet aan te slepen. Bij de schaatsenslijperij stapelen de noren, de kunst en hockeyschaatsen zich op als ijsschotsen na een strenge winter. Tot laat in de avond wordt er koortsachtig gewerkt om de berg schaatsen op tijd te slijpen, zodat de schaatsliefhebbers hun scherpe ijzers weer kunnen onderbinden. De sfeervolle winterse plaatjes die op tv en andere media, maar ook op straat, weken mij los uit de saaiheid van dit vreemd aanvoelende jaar.

Vanachter mijn raam staar ik dromerig naar de sneeuw in de tuin. Ik houd van winters met sneeuw. Als klein kind al. Binnen enkele seconden dwalen mijn gedachten terug in de tijd. De vijftiger jaren. Ik zie mezelf weer zitten op de hoek van de keukentafel. Met twee dikke truien over elkaar aan en daaronder een dubbelgevouwen krant om de wind tegen te houden. Aan het koordje wat uit de mouwen steekt, bungelen mijn wollen wanten. Aan mijn voeten rubberen laarzen en houten blokschaatsen.

Mijn vader, zelf een enthousiast schaatser, sjort met zijn sterke handen de gestreepte veters stevig vast om mijn rubberen laarzen. Het voelt alsof zij nooit meer los zullen gaan. Dan tilt hij mij op zijn schouders en loopt op zijn klompen door de besneeuwde moestuin naar het slootje achter ons huis. Daar zet hij me aan de slootkant op het gladde ijs. In het zwarte ijs vormen de witte luchtbelletjes, en hier en daar een scheur, grillige patronen. Ik ruik de geur van de besneeuwde rietkraag die zich mengt met de modderige lucht van de bevroren sloot. Voorzichtig schuif ik mijn schaats naar voren. Ze glijden bij elke slag weg en ik moet uitkijken om niet te vallen. Mijn vader loopt schuifelend op zijn klompen, met mijn hand stevig in zijn hand, nog een stukje met me mee, maar aan het eind van het slootje laat hij me los en moet ik het zelf proberen. Ik krabbel en struikel die middag over het slootje heen en weer. Op een paar uitglijders na gaat het best goed. Ik geniet van het gevoel, ondanks de kou, ondanks het zoeken naar evenwicht en het gevecht met mijn slappe laarzen die mijn voeten nergens steun geven. Mijn wreef gloeit en steekt door de strakke veters, en ik ben me er op dat moment niet van bewust dat ik een fijne herinnering voor jaren later aan het maken ben. Van die winterse sensatie kan ik die middag maar niet genoeg krijgen en vergeet alles om mij heen. Pas als het een beetje begint te schemeren voel ik opeens de kou. De zo stevig

vastgebonden veters gaan lossen en lossen zitten. Steeds vaker zwikt mijn voet naast mijn schaatsen. Mijn wanten zijn nat en ik heb ijskoude vingers. In mijn laarzen branden en prikken mijn tenen alsof het speldenkussens zijn. Uit de grijze lucht dwarrelen langzaam een paar sneeuwvlokjes omlaag. Het begint te sneeuwen. In de verte zie ik dat het warme licht achter het keukenraam van ons huis aangaat. Het teken dat het tijd is om thuis te komen. Ik voel mijn maag knorren en denk aan de grote pan met geurende erwtensoep die in de keuken op het oliestelletje zachtjes staat te pruttelen. Mmm lekker! Het is tijd om naar binnen te gaan. Verkleumd, met rode wangen en glanzende ogen van de fijne schaatsmiddag, strompel ik met mijn blokschaatsen nog aan, over het gras naar huis. Ik verlang al naar morgen en WENS dat het ijs nog lang héél lang blijft liggen....

Een wens

“Walter, ik wens je veel succes zondag! Take care, het zal koud zijn”.

Vorige week donderdag was ik bij de fysiotherapeut/masseur waar ik regelmatig kom. Zeker als de (virtuele) “Groetuitschoorlrun” voor de deur staat.

Een wens zoals wij die dagelijks horen? “Wens je een fijne dag!”, “Wens je veel sterkte!”, “Wens je veel plezier!”, etc. Wat maakt dat de ene wens beklijft en de andere nauwelijks binnenkomt?

Een vraag waar denk ik iedereen het antwoord op weet en voelt. Het is de ander die de wens naar jou uitspreekt. En natuurlijk ook de relatie die je met elkaar hebt. Ooit meegekregen en gelukkig veel ervaren dat mensen die veel met mensen omgaan en geliefd zijn, beschikken over kwaliteiten als warmte, echtheid en empathie. Wellicht vage kreten maar het gaat vooral om gemeente aandacht die deze mensen met hun hele zijn uitstralen. In woord, in daad, in hun non-verbaal gedrag. Mensen die je het gevoel geven dat je er bij hen mag zijn, wie je ook bent en waarmee je ook komt. Je wordt niet afgewezen.

Mijn masseur is niet volmaakt, geen professionele hulpverlener. Desondanks herken ik veel elementen van het bovenstaande profiel in hem.

Afgelopen zondag was het zo ver. Om half acht 's morgens bij -8, vertrok ik met twee andere loopmaten vanuit het Bezoekerscentrum om 21.1 km te lopen. In de uitgesproken woorden “take care” proefde ik de zorg die de masseur had, de risico's die wij zouden kunnen lopen, met name vallen. Daarom wilde ik wat afspraken maken over de route en vooral de zorg voor elkaar.

Zo is het ook uitgepakt. Het oorspronkelijke snelheidsdoel van 6' per km hebben wij losgelaten, hebben korte pauzes ingelast om foto's te maken. Wij hebben lopen en praten kunnen combineren. Wel en wee, vreugde en verdriet, er was ruimte voor. Het delen van een passie verbindt en maakt dat eenieder zich ook open en kan en wil stellen. De laatste kilometers vielen mij zwaar. Onmiddellijk werd door de anderen het tempo vertraagd. Met de eindtijd van 2:15 (6'23"/km) waren wij dik tevreden. Het succes wat mij en de anderen is toegewenst hebben wij gevierd met warme chocolademelk. Wij hebben elkaar bedankt voor de gezamenlijkheid die wij hebben ervaren.

Morgen ga ik weer naar de masseur. Zijn eerste zin zal zijn: “Vertel, hoe is het gegaan?”

Wensen

Tegen een stralend blauwe achtergrond zie ik witte, wollige wolken afdrijven: is het koning winter in een overdadig donzig kostuum of is het een speelse ijsbeer in een zachte teddyvacht? Hij zweeft weg achter de kale toppen van drie berken, even later gevolgd door nog een stuk of zes onbestemde dromerige wezens. Een stoet vol verrassingen en vage beloften. Het is woensdag maar ik besluit dat het woensdag hoort te zijn: ik mag zeven wensen doen.

Helaas kan ik die wensen op dit moment niet gaan bedenken want we moeten op pad. Nico, mijn partner, die op 18 januari een stent heeft gekregen moet over een paar uur in Den Helder zijn, in het Noord-Westziekenhuis bij dokter Patvo, afdeling 41 zoals een paar dagen geleden door de telefoon werd gezegd. We hadden er geen brief over gekregen maar die zou nog wel komen. In verband met het coronaprotocol werd hij gisteren nogmaals gebeld met de vraag of hij klachtenvrij was. Dat was het geval en omdat ik zou rijden moesten we snel aan de slag om de auto sneeuwvrij te maken, de ruitenwisser uit het ijs los te pikken en de ruiten te krabben. Want ondanks de stralende lucht vroomde het dat het kraakte. We reden voorzichtig de besneeuwde straten van Bergen uit en via de A9 bereikten we Den Helder. Daar had ik zestig jaar geleden met vriendinnen op de fiets een keer de boot genomen naar Texel. Verder was de stad me totaal onbekend want ik woon pas een half jaar in Noord-Holland. We belandden op tijd op de parkeerplaats en meldden ons aan bij de receptie op afdeling 41. De vriendelijke dame achter het loket keek ons ietwat bevreemd aan maar liet niets merken. Toen wees ze op een bord met de aanduiding: PATIENTENVOORLICHTING. Het duurde even voor het dubbeltje viel: PAT was de afkorting van patiënten en VO stond voor voorlichting. Was dit een practical joke, speciaal bedacht voor senioren die nog niet genoeg vertrouwd waren met ziekenhuizen? Dokter Patvo bestond helemaal niet. Dat hadden wij er zelf van gemaakt. We hadden ook zelf bedacht dat deze cardioloog uit Oost-Europa kwam, vanwege zijn wat vreemde achternaam. De receptioniste putte zich uit in verontschuldigheden: er was iets mis gegaan. Wij hadden helemaal niet naar Den Helder moeten komen: niemand was aanwezig op de afdeling voorlichting want die voorlichting werd online gegeven. We hadden gewoon thuis moeten blijven, achter de laptop, voor de informatie die via Microsoft Teams gegeven zou worden. Corona, begrijpt u. Ik vertelde dat we daar inderdaad een brief over ontvangen hadden en bovendien een link om aan die sessie deel te nemen, maar dat we ons afgemeld hadden omdat we immers naar Den Helder moesten komen.

Nico en ik keken elkaar beduusd aan, kregen een kop koffie om hiervan wat bij te komen en verlieten een kwartiertje later het ziekenhuis.

Ik keek naar de lucht. Nog even stralend blauw met witte wolken in duizelingwekkende vormen. Ze dreven in zuidelijke richting, ons vriendelijk uitnodigend hen te volgen. We reden in de richting van de zee en sloegen de rustige kustweg in, rechts geflankeerd door besneeuwde duinen en links door sprookjesachtige weilanden met eenzame stolpboerderijen onder enorme witte mutsen. Ik las de namen van de plekken die we passeerden: Huisduinen, Kijkduin, Julianadorp, Callantsoog, Petten, Camperduin en tenslotte Schoorl. We dronken onderweg nog een kop koffie uit onze thermoskan en aten de heerlijke gevulde koeken die we in het ziekenhuis gekocht hadden. Dat alles onder goedkeurend toezicht van de winterhemel. Nog verwonderd over de vreemde wending die de dag had genomen arriveerden we in Bergen.

De zeven wensen had ik weliswaar nog steeds niet bedacht en uitgesproken maar ik vond dat ze meer dan voldoende waren vervuld. Het was een prachtige dag geweest.

Wensen is ons houvast

Een tijd van onzekerheid, gemis en eenzaamheid. Een virus dat ons allen uit elkaar drijft, maar waarbij sociale media ons nog nooit zo heeft verbonden zoals nu.

Sociale media die ervoor zorgt dat wij in contact kunnen blijven, een manier om een beetje bij elkaar te zijn. Niet alleen mooie woorden en berichten via de bronnen, maar ook levensechte beelden via de iPad en de telefoon.

Elkaar eventjes kunnen zien en het gevoel hebben dat we bij elkaar zijn. Wij als mensheid die hiervoor altijd sociaal gedrag vertoonde, maar zich nu in moet houden. Dit was voor ons een jaar geleden niet voor te stellen, het virus nog zo klein en ver, dat komt toch nooit hierheen?

Tot dat halverwege Maart de lichten doofde voor Nederland, onzekere tijden, weinig kennis over het virus en dagelijkse bezigheden zoals boodschappen doen, naar het werk reizen en op visite gaan waren niet meer zo gewoon.

Voor de oudere doelgroepen een extra teken van eenzaamheid, maar misschien ook wel van verlies van kennissen en vrienden of zelfs herkenning van de tijden in de oorlog.

Ook jongeren en volwassene waarbij dit virus niet in de koude kleren gaat zitten... gemis van vrienden en familie, maar misschien zelfs het gemis van onderwijs en verplichtingen. Misschien was het onderwijs dan toch niet zo vervelend...

Een virus dat misschien als doel heeft om ons mensen te laten realiseren dat we meer moeten genieten van de kleine momenten en dat het allemaal niet zo groot, duur en uitbundig hoeft te zijn. Het bij elkaar zijn van familie en vrienden, de prachtige natuur om ons heen bekijken of genieten van de zonnestrallen op je bol.

Het meer kunnen waarderen van de kleine momenten, dat is waar het om draait. Geen ruzie, oorlogen of misgunning, maar liefde, vrede en samenzijn is wat het gevoel van rijkdom omschrijft.

Mensen kunnen op dit moment alleen maar wensen dat wij uit deze verschrikkelijke tijd komen. Hopelijk bied het vaccin een verbreding in deze uitzichtloze tijden.

Wensen en dromen over een leven terug naar vorig jaar dat geeft houvast én uitzicht. We moeten volhouden en blijven dromen dat al onze wensen uit mogen komen. Met elkaar zorgen voor de liefde en de verbondenheid op afstand, meer kunnen we niet doen.

Laten we streven met een gehele samenleving naar een mooie toekomst, waarbij we als mensheid dichter naar elkaar groeien en elkaar en 'normale dingen' meer gaan waarderen.

Liefde en afstand oh zo groot, maar het brengt ons samen en is de sleutel in nood.

Anne Charlotte van Amstel

Hallo mevrouw, hallo meneer,

Ik zal mij even voorstellen. Mijn naam is Martin en u kent mij natuurlijk helemaal niet. Ik kreeg de vraag om iets voor u te schrijven, maar ik stel u liever een vraag. Het thema van deze week is wensen. Ik zie een wens als een eigen droom of doel wat ik graag wil doen of bereiken, maar helaas houden mijn angst mij vaak tegen om dat stapje te zetten om deze wensen te bereiken...

U heeft al zoveel meer meegemaakt en vast ook de nodige angsten moeten overwinnen om uw dromen en wensen in vervulling te zien gaan. Ik ben pas 29 lentes jong en heb ook al een hoop spijt van de dingen die ik niet heb gedaan. Hoe graag ik ook altijd dapper wil zijn, hoe gemakkelijk de angst het van mij overneemt en ik toch in mijn comfortzone blijf en achterblijf met spijt dat ik de stap niet durfde te nemen.

Waar heeft u spijt van, welke stap heeft u niet durven nemen en wat zou u tegen u jongere zelf zeggen om toch die wens uit te laten komen. Welke wijsheden kan ik van u leren en misschien nog wel belangrijker. Wat kan u eigen advies uw nu nog brengen. Een wijs man zei mij ooit eens; je bent nooit te oud om te leren. Ik wil u vragen om ook in deze tijd te blijven dromen. Op zoek te gaan naar de lichtpuntjes in uw dag en doelen en dromen te bedenken om van uw bucket list af te strepen. Of het nou een potje schaken met uw zoon is of het bellen met uw kleindochter, waarvan u vindt dat ze te weinig langskomt ;) Dit zeg ik natuurlijk wetende dat ik mijn opa ook al veel te lang geleden voor het laatst gebeld hebt. Blijf uzelf uitdagen, blijf uzelf verbazen en blijf vooral leren en buiten uw comfortzone gaan.

Ik wens u vandaag een hele mooie dag en ik ben benieuwd naar uw adviezen, uw bucketlist voor de komende jaren en dat u maar mag blijven dromen.

Warme groet,

Martin J.

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50

Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04

Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

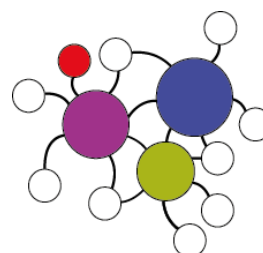
Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67

De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij

c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

Algemeen Nut
Beogende Instelling
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**